

Ander werk van Ilse De Keyzer bij Clavis

Harde noten
Papieren vriendin

Ilse De Keyzer

HET
BORD
IN ME
DOOS

Ilse De Keyzer
Het bord in de doos
© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: Halloween, geesten, vriendschap
NUR 284
ISBN 978 90 448 2653 1
D/2015/4124/186
Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com
www.ilsedekeyzer.be

DONDERDAG 30 OKTOBER

De regendruppels tokkelden op de beslagen autoruit en de ruitenwissers bewogen zich synchroon heen en weer over het glas.

Het gure weer van de afgelopen dagen maakte genadeloos komaf met de laatste flauwe stralen zonneschijn die nog even wilden herinneren aan de vervlogen zomermaanden.

Gelukkig waren ze met de wagen, al had haar mama nog getwijfeld. Ze woonden vlak bij het drukke stadscentrum en met de fiets was alles zoveel gemakkelijker.

Hanna hield van de levendige chaos van de stad. Die leek nooit te slapen en baadde in kleur, licht en geluid. Tegelijkertijd genoot ze van de rustgevende bruintinten die zo eigen waren aan dit seizoen. Ze hoopte dat het snel weer warmer werd.

Debbie, Hanna's oudere zus, was thuisgebleven. Haar vriendje kwam op bezoek en dan wilde ze liever geen pottenkijkers.

Hanna's mama keek op haar horloge en tokkelde nerveus met haar vingers op het dashboard.

'Alles gaat trager met dit rotweer.'

Hanna glimlachte en keek schalks naar haar moeder, die aan het stuur zat. Het was mama's manier om te zeggen dat ze eigenlijk te laat vertrokken waren.

'We hebben nog twintig minuten.'

Dat leek Hanna op dit moment een zee van tijd. De winkel waar ze die spijkerbroek die mama haar beloofd had verkochten, was iets langer geopend op donderdag. Bovendien wist ze wat ze wilde. Dat ene model uit de etalage, met strassteentjes aan de zakken.

Gelukkig was mama het ermee eens dat ze wel degelijk een nieuwe jeans nodig had. De oude was bijna tot op de naad versleten, maar Hanna kon er moeilijk afscheid van nemen. Het was haar lievelingsbroek, haar trouwe maatje dat haar zelfs had vergezeld bij de overstap van de lagere naar de middelbare school.

De broek was onmiddellijk in het oog gesprongen en Hanna

wilde ze het koste wat het kost hebben, al wist ze dat zij er nooit zo slank in zou lijken als de etalagepop dat deed.

Mama parkeerde de wagen in de ondergrondse overvolle parking onder het marktplein. Ze haalde een paraplu uit de kofferbak en probeerde tevergeefs het haperende ding te openen.

‘Houd jij het parkeerticket even bij, wil je?’

‘Nog een kwartier, mam.’

‘Ja, ik weet het, Hanna, ik weet het.’

Onder luid gevloek kreeg mama de paraplu open, om hem uiteindelijk weer te moeten sluiten omdat de trappenhal te smal was.

Ze konden er beiden om lachen.

Op de liftkoker plakte een kartonnen, scheefgezakt bordje waarop in grote zwarte drukletters ‘DEFECT’ geschreven stond.

Drie verdiepingen en trappen later bereikten ze de uitgang van de parking waar de schrale wind hen al tegemoetkwam.

De hele marktplaats was ondergedompeld in duisternis. Her en der lichtten flakkerende vlammetjes op. Luide feestmuziek galmde door twee enorme boxen.

Halloween mocht dan morgen pas zijn, de Halloweenmarkt vond vandaag plaats, dat had Hanna op een flyer gelezen.

Tientallen identieke houten kraampjes besloegen het plein.

Voor elk kraampje stonden de jaarlijkse uitgeholde pompoe-nen. Een flakkerende kaars die moedig weerstand bood tegen de jennende wind, lichtte hun vakkundig uitgekerfde ogen en mond op.

Hanna verafschuwde die dingen en het leek alsof ze er ieder jaar meer en meer zag.

Alles kleurde zwart en feloranje. De hele markt straalde een

macabere, kitscherige sfeer uit die bij haar een onbehaaglijk gevoel opriep.

De handelaars stonden er verkleumd en beteuterd bij. Ze verkochten de meest uiteenlopende hebbedingen: skeletten aan een elastiekje die licht gaven in het donker en tarantula’s die met een draad aan een luchtpompje vastgemaakt waren en zich daardoor angstaanjagend levensecht, poot per poot, voortbewogen.

Hanna keek de harige dingen vol afschuw aan.

De man die ze verkocht, lachte en begon prompt uit te leggen hoe het ding werkte. Enthousiast vertelde hij dat wie er twee kocht, er gratis een derde bij kreeg, alleen vandaag weliswaar.

Hanna zag het met lede ogen aan.

‘Hanna, kijk uit!’

Mama trok Hanna aan haar jas naar achteren. Net voor haar voeten viel een grote plas water die opspatte tegen haar broek.

Een marktkramer porde met een metalen stok tegen het dak van zijn kraampje zodat ook de rest van het water dat de laatste uren met bakken uit de hemel gevallen was op de grond gutste.

Mama keek hem kwaad aan, maar de man haalde lachend zijn schouders op.

‘Het is maar water, hoor, mevrouwetje.’

Mama reageerde niet, maar haar blik sprak boekdelen. De onderkant van Hanna’s broek en haar linkerschoen waren helemaal nat.

‘Jakkies.’

Het grijnzende, lichtgevende skelet dat de marktkramer aan het geïmproviseerde dak van zijn kraampje geknoopt had, veerde plagend op en neer en leek te genieten van de vertoning.

‘Kom, meid, laten we maar snel een nieuwe broek gaan kopen voor jou.’

Mama stak haar arm door die van Hanna en samen wandel-

den ze het drukke marktplein over naar een van Hanna's favoriete modezaken.

De pompoenen verlichtten hun pad en keken hen kil na.

De lichtblauwe neonverlichting boven de winkel contrasteerde met de opzichtige Halloweenmarkt.

De gedimde lampen in de etalage verraadden dat het bijna sluitingstijd was.

Hanna drukte haar neus tegen het glas en slaakte een zucht van opluchting toen ze de broek zag.

Terwijl mama het kledingstuk in kwestie aandachtig bestudeerde, trok de pop die het droeg voor het eerst Hanna's aandacht. Ze mocht dan elegant en slank zijn, haar grauwe gelaatskleur en holle, op niets gerichte ogen gaven haar een ongelukkige en levenloze aanblik.

Mama schudde de paraplu uit en deponeerde hem in een stenen pot die aan de ingang van de winkel stond.

De verkoopster begroette hen met matig enthousiasme.

'Mevrouw, juffrouw.'

'Goedenavond. Mijn dochter wil graag die donkerblauwe spijkerbroek passen.'

Mama wees naar het juiste exemplaar.

'U bedoelt die met ...'

'Steenjies, jawel,' vervolgde mama vriendelijk maar beslist.

Hanna lachte in zichzelf. 'Steenjies' klonk dan ook zoveel beter dan 'imitatiediamantjes'.

De jonge vrouw beklom een ladder die voor de immense kast achter de toonbank stond en nam een grote stapel broeken van een plank.

'Even kijken.'

Ze nam Hanna van top tot teen op, zodat die er even ongemakkelijk van werd.

'Dit moet jouw maat zijn.'

Ze duwde een spijkerbroek in Hanna's handen en lachte zoals alleen verkoopsters dat kunnen.

'De paskamers zijn daar.'

Ze wees naar een onverlicht gedeelte van de rond dit tijdstip eerder griezelig aandoende winkel. Hanna aarzelde.

'Momentje.'

Achter een smal muurtje drukte de verkoopster routineus op verschillende lichtschaakelaars, waardoor nu ook het tweede gedeelte van de winkel opnieuw verlicht werd.

'Ik dacht dat er niemand meer zou komen, ziet u,' sprak ze lichtjes verontschuldigd.

De lichten pruttelden zwakjes tegen door eerst een paar keer te flikkeren vooraleer ze aangingen.

Hanna repte zich naar het pashokje en trok haar oude spijkerbroek uit.

'Bah.'

Ze voelde de vochtige plek op haar been. Geen prettig gevoel, zeker niet bij deze ijzige temperaturen.

Mama stond een eindje verderop met de verkoopster over de grote hoeveelheid neerslag te praten.

'Gaat het, lieverd, is de maat goed?'

Mama had ook geen geduld.

'Wacht nou even!'

Het was lastig om een spijkerbroek te passen met dit weer. Hanna maakte enkele vreemde sprongen in het pashokje en kreeg het veel te warm in de te kleine ruimte. Ze trok een paar keer aan de broek en deed de ritssluiting dicht. Ze bekeek zichzelf uitge-

breid in de spiegel en was niet bepaald blij met het resultaat. Haar haren waren in de war en ze was helemaal rood aangelopen. Ze vond opeens dat haar groene bomberjack haar molliger deed lijken dan ze eigenlijk was.

Over één ding was ze echter meer dan tevreden: de broek zat als gegoten. Ze zou ze morgen dragen op Katies feestje.

Hanna huppelde enthousiast naar de kassa.

‘Die maat zit duidelijk lekker.’

De verkoopster keek sluw en hoopvol naar mama. Die knikte goedkeurend.

‘Meid, wat word jij toch groot.’

‘Mag ik ze aanhouden, mam? De andere is nat.’

De verkoopster zei dat dit wel kon en knipte het prijskaartje van de broek. Haar humeur werd duidelijk beter nu mama effectief tot de koop overging.

Het weer bleef het gespreksonderwerp.

‘Het is volop herfst, mevrouw, dat kunt u wel stellen. Arme marktkramers. Ik vermoed dat ze zo dadelijk hun boeltje wel pakken.’

Mama bevestigde dit en rekende af.

Van de kunstmatige warmte van de winkel stapten ze weer in de koude buitenwereld.

De markt was bezaaid met fakkels en metalen vuurkorven waar groepjes mensen handenwrijvend rond samentroepen. Aan de kraampjes stond haast niemand.

Het was gelukkig even gestopt met regenen.

Een heerlijke geur bereikte hun neusgaten en leidde hen naar een kraampje waar ze hamburgers en worsten verkochten. Ze lagen

op een gigantische zwarte bakplaat te sudderen tussen schijfjes ui.

De geur was onweerstaanbaar.

De oude, quasi tandeloze man in het kraampje draaide de sissende rauwe hamburgers verveeld om, een sigaartje in zijn rechtermondhoek geklemd.

Dan toch maar niet.

Even verderop bestelde mama twee bekers pompoensoep.

De soep was nog veel te heet en Hanna en haar mama gingen aan een vuurkorf staan die naast het kraampje stond.

Kleine vonkjes doofden vrijwel onmiddellijk uit op de glanzende, natte kasseien.

Een verdwaalde regendruppel die in Hanna's soepbeker viel, deed haar naar de betrokken, dreigende lucht opkijken. Er zat nog meer regen aan te komen. De weergoden leken het maar niet eens te worden. Een in donkere wolken gesluisde maan scheen zwakjes.

Hanna's wangen gloeiden en voorzichtig nam ze kleine slokjes. De warme drank maakte haar slaperig. Vandaag kroop ze vroeg onder de wol, dat was zeker.

Maandag was de herfstvakantie weer voorbij. Gedaan met lekker lang uitslapen. Hanna zag ertegen op.

Wel een kwartier lang stonden ze stilzwijgend in het vuur te kijken.

Mama grabbelde naar de autosleutels in haar handtas.

‘Zullen we?’

Hanna knikte en gooide de twee kartonnen soepbekers in een reeds overvolle vuilnisbak op het plein.

Naast de betaalautomaat aan de parking stonden nog twee eenzame kraampjes. Aan de zijkanten waren spinnenwebben van wol en watten bevestigd. De te zware regendruppels bleven erin plakken en deden de rubberen zwarte spinnen zakken.

Eén spin hield dapper stand.

Een aardige vrouw van middelbare leeftijd die een kabeltrui met rolkraag droeg, was al volop bezig haar spulletjes in krantenpapier te wikkelen en in haar bestelwagen te laden. Het was een ietwat zielig gezicht.

Flyers vertelden dat ze handgemaakte juweeltjes en allerlei prullaria verkocht. Het woord 'handgemaakt' deed zoals altijd wonderen bij mama. Ze bekeek de spullen aandachtig en toonde Hanna een keramieken theelichthoudertje in de vorm van een pompoentje.

'Is dat niks voor Katie?'

Hanna bekeek het potje en moest toegeven dat het wel iets voor haar vriendin was. Katie was, in tegenstelling tot Hanna, dol op Halloween.

De prijs viel ook best mee.

'Ja, eigenlijk wel.'

Hanna aarzelde niet langer. Ze had geen zin om morgen nog een hele dag naar een geschikt cadeautje voor Katie te zoeken en ze kon moeilijk met lege handen arriveren op het feestje van haar vriendin.

Katie was morgenavond alleen thuis. Haar ouders, die een bloemenzaak en plantenkwekerij uitbaatten, moesten naar een of andere beurs in het buitenland. Omdat het een heel eind rijden was, zouden ze daar blijven overnachten.

Zoals Hanna al verwacht had, hield mama haar handtas gesloten. 'Dingen die ze niet echt nodig had', moest Hanna van haar zakgeld betalen.

De vrouw wikkelde het hebbeding vliegenvlug in cadeau-papier en glimlachte breed.

Hanna wenste haar een fijne avond, draaide zich om en deinsde meteen geschrokken terug.

In het laatste kraampje hingen allemaal heksen op een bezem en de marktkramer – die plots voor zijn kraampje stond – hield

een exemplaar vlak voor Hanna's gezicht. Het ding raakte haar bijna aan.

De gebochelde heks, met geruite jurk en een haakneus van papier-maché, krijste luid. Haar schelle stem klonk als een oude papegaai.

'Happy Halloween, Happy Halloween.'

De heks had haar beste tijd blijkbaar al achter de rug, want het afstotelijke ding sprak na enkele seconden al trager en slomer.

'Hap-py Hal-lo-weeeen.'

'Ha-ppy Hal-lo-weeeeeen ...'

De laatste klanken stierven langzaam weg.

Hanna schrok zich te pletter en hield één arm voor haar gezicht terwijl ze met de andere wild om zich heen sloeg en de heks keihard raakte. Die viel enkele meters verderop in een plas.

Hanna's mama had het schouwspel verbijsterd gadeslagen.

Hanna liep gehaast naar de betaalautomaat. Haar hand zocht trillend naar het parkeerticket in haar jaszak. Ze draaide zich nog één keer om.

De heks was haar punthoed verloren en lag met ingedeukte neus op haar zij, haar vervormde hoofd naar Hanna gericht. Haar mond hing halfopen en haar dreigende ogen onder de zware, zwarte wenkbrauwen keken Hanna doordringend en wraakzuchtig aan.

Het was een afschuwelijk gezicht.

De verkoper knielde neer bij de plas en schudde zijn hoofd. Hij keek het tweetal eerder niet-begrijpend dan kwaad om zijn geschonden koopwaar na.

Hanna liep geschrokken de trap af. Ze negeerde haar mama, die intussen achter haar aan rende en haar naam riep.

Ze was helemaal buiten adem toen ze hun wagen eindelijk zag staan.

‘Overdreef je nu niet een beetje? Die man wilde gewoon zo’n ding aan ons verkopen.’

Mama’s stem klonk boos en ongerust tegelijk. Ze keek nors en kneep haar ogen tot spleetjes. De felle koplampen van de tegenliggers verblindden hen bijna bij dit weer.

‘Wees blij dat je hem niet moest betalen.’

Hanna zei niets en staaarde voor zich uit.

Mama keek haar nu en dan onderzoekend aan.

Hanna was opgelucht dat ze droog in de auto zat en was zelf geschrokken van haar ongewone reactie.

‘Hanna?’

De weerman op de radio onderbrak mama’s monoloog en beloofde geen beterschap.

De tranen prikten achter Hanna’s ogen. Een gevoel van naderend onheil maakte zich van haar meester.

‘Toe, Hanna, zeg nou iets.’

‘Ik haat Halloween.’

VRIJDAG 31 OKTOBER